

Батьківщину, тобто етнонаціональний зміст, українознавча інформація мають бути основою, системотворчим «ядром» і освіти, і духовності зростаючих поколінь. Ця доленосна «педагогічна аксіома» фактично знехтувана в концепції МОН України «Нова українська школа».

Концепція потребує ґрунтовного доопрацювання, створення її нового варіанту з тим, щоб творчо використати кращі досягнення не лише зарубіжної, а насамперед української педагогіки, здобутки якої значною мірою понині залишаються нереалізованим «золотим капіталом».

ЛІТЕРАТУРА

1. Бердяев Н.А. Русская идея. Вопросы философии, 1990, №1. – С.109-118.
2. Блонский П. О национальном воспитании. М., 1915. – 45 с.
3. Мала енциклопедія етнодержавознавства. – К.: Довіра: Генеза, 1996. – 942 с.

*Світлана Кучер
(Кривий Ріг, Україна)*

ФОРМУВАННЯ МОТИВАЦІЙНО-ЦІННІСНОГО КОМПОНЕНТА ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВЧИТЕЛЯ ТЕХНОЛОГІЙ НА ЗАСАДАХ ЕТНОДИЗАЙНУ

Метою статті є визначення змісту мотиваційно-ціннісного компоненту фахової компетентності вчителя технологій та теоретико-методичних засад його формування у процесі дизайн-підготовки студентів на засадах етнодизайну.

***Ключові слова:** етнодизайн, фахова компетентність вчителя технологій, мотиваційно-ціннісний компонент.*

The purpose of the article is to determine the content of the motivational and value component of the professional competence of the teacher of technology and the theoretical and methodological principles of its formation in the process of designing students on the principles of ethno-design.

***Keywords:** ethno-design, professional competence of the teacher of technology, motivational and value component.*

У формуванні теоретичних основ підготовки вчителя технологій необхідно враховувати специфіку його майбутньої професійної діяльності, а вона передбачає керівництво проектною діяльністю учнів, оцінювання виробів, виготовлених учнями переважно вручну. Ручна обробка матеріалів у нашому промислово-індустріальному світі має сенс лиш тоді, коли продукт цієї діяльності унікальний, оригінальний, функціонально і естетично обґрунтований.

Діяльність вчителя може бути успішною лише у тому випадку, коли структура його професійної компетентності відповідає структурі діяльності. В парадигмі проектної технології навчання вчитель повинен вміти вирішувати багато завдань, пов'язаних із розробкою творчих проектів, що в свою чергу потребує виконання ескізів, об'єктів праці з елементами новизни та художньої осмисленості, ергономіки та антропометрії, використання засобів проектної графіки, комп'ютерних технологій, макетування, технології виготовлення продуктів дизайну; психолого-педагогічне і методичне супроводження процесу художньо-практичної діяльності учнів.

Проблема формування професійної компетентності майбутнього фахівця (зокрема вчителя технологій) піднімається у багатьох дослідженнях вітчизняних та зарубіжних вчених. В Україні спостерігається підвищений інтерес до компетентнісного підходу в підготовці фахівця взагалі, що відобразилося в публікаціях О. Дубасенюк,

В. Бикова, Н. Мойсеюк, Н. Ничкало, Г. Селевко, В. Ягупова, А.Полякова, О. Пометун, М. Головань, Н. Гусак, О.Мельник та інших. Теоретичні засади вітчизняної технологічної освіти зробили внесок П. Атутов, А. Вихрущ, Р. Гуревич, О. Коберник, М. Корець, Л. Оршанський, В. Сидоренко, В. Стешенко, Г. Терещук, О. Торубара, Д. Тхоржевський та ін. Формування професійної компетентності вчителя технологій в різних аспектах і в цілому є предметом досліджень науковців О.Гончаренко, К. Власенко, А.Малихіна, О. Севастьянова, А. Бровченко.

Метою цієї статті є визначення змісту мотиваційно-ціннісного компоненту фахової компетентності вчителя технологій та теоретико-методичних засад його формування у процесі дизайн-підготовки студентів на засадах етнодизайну.

Виклад основного матеріалу. Поняття фахової компетентності вчителя виражає єдність його теоретичної та практичної готовності до професійної діяльності в цілісній структурі особистості й характеризує його професіоналізм. Виходячи з цього, компетентність характеризує не лише діяльність, а й особистість фахівця в самостійній, відповідальній, ініціативній взаємодії зі світом. Завдяки цій властивості компетентність інтегрує професійні та особистісні якості, спрямовує їх на опанування знань, цілеспрямоване застосування їх у плануванні і реалізації діяльності, активізує людину до розвитку власних здібностей, самореалізації в соціально корисній діяльності, забезпечує професійне становлення.

Як будь яке комплексне утворення, професійна компетентність вчителя складається з певних елементів, формування яких у взаємозв'язку має утворити своєрідну структуру, систему і послідовність. Зазвичай дослідники виділяють наступні загальні компоненти професійної компетентності: мотиваційно-ціннісний (що передбачає ціннісне ставлення до обраної професії), когнітивний (змістово-понятійний), операційно-діяльнісний.

Нами визначено наступні критерії професійної компетентності майбутнього вчителя технологій: мотиваційно-ціннісний; когнітивно-смісловий; діяльнісно-творчий; рефлексивно-оцінний. Показниками сформованості мотиваційно-ціннісного компоненту професійної компетентності вчителя технологій будуть: потреба в успіху в різних видах творчості, пізнавальний інтерес до прояву змістотворних цінностей, розуміння особистісної значущості, самооцінка цінностей і творчого саморозвитку, ранжування системи ціннісних орієнтацій для творчого саморозвитку.

На наше переконання, саме змістове наповнення мотиваційно-ціннісного компоненту системи неперервної дизайн-підготовки майбутнього вчителя технологій має ґрунтуватися на засадах етнодизайну.

А. Бровченко розглядає «фахову компетентність майбутніх учителів трудового навчання з основ етнодизайну як здатність і готовність студента до творчої професійно-педагогічної діяльності, що ґрунтується на відповідних знаннях, уміннях та навичках, особистісних здібностях, цінностях та досвіді, які дають можливість, з урахуванням етностильових особливостей декоративно-ужиткового мистецтва та засобів сучасного дизайну, здійснювати ефективну проектну і художньо-трудова підготовку підростаючого покоління, забезпечуючи їхній загальнокультурний та творчий розвиток, формувати в учнів уміння вирішувати завдання в галузі формотворення і декорування матеріальних об'єктів» [2, с. 9-10].

Ми погоджуємося з твердженням А. Бровченко про те, що «зміст фахової підготовки майбутніх учителів трудового навчання на засадах етнодизайну зумовлює належний рівень сформованості: етнодизайнерської компетентності; художньо-проектних та техніко-технологічних знань, умінь і навичок; творчих якостей особистості; готовності до виконання професійних функцій, що уможливорює успішну професійно-педагогічну діяльність в умовах загальноосвітньої школи» [2,с.11].

У розробці методичної системи навчання етнодизайну студентів на засадах взаємодоповнення дизайну і технологій А.Руденченко спиралася на принципи

автентичності, конструктивності, проектувальної майстерності [8]. Дослідниця вважає, що впровадження етнодизайну в процес підготовки фахівців передбачає активне використання багатомірової спадщини українського мистецтва в сучасному дизайні.

Неперервна освіта має дві площини функціонування: вертикальна (зв'язує різні рівні освіти, що проходить людина у процесі свого розвитку – від дошкільної до освіти дорослих) і горизонтальна (надає можливості отримати нові компетенції поза загальноосвітніми або професійними закладами, а також паралельно). Саме горизонтальна модифікація неперервної освіти вчителя технологій в нашому баченні пов'язана з опануванням сфери дизайну, етнодизайну зокрема.

Згідно багатоаспектної спрямованості художньої та проектно-творчої діяльності педагога технологічної освіти повинно включати: знання основних законів і закономірностей розвитку науки, техніки, культури, мистецтва; володіння практичними навичками різних видів образотворчого мистецтва, проектною графікою, комп'ютерними технологіями; наявність досвіду реалізації художньо-проектного задуму в практичній діяльності. Структура практико-орієнтованого блоку, виділеного В.П.Фалько в системі навчання педагога, який включає профільне вивчення дисциплін галузевої і спеціальної підготовки з урахуванням специфіки дизайнерської діяльності, формує знання і алгоритми процесів, що забезпечують виконання конкретних художніх і проектно-творчих завдань, включає мотиваційно-ціннісний, когнітивний, операційний компоненти, що забезпечують готовність до самореалізації і постійного професійного зростання [10, с. 12-19].

Мотиваційно-ціннісний компонент у структурі професійної компетентності вчителя технологій передбачає наявність у нього: потреби в самореалізації в різних видах творчості, пізнавального інтересу до прояву змістотворних цінностей, цілеспрямованості до успіху в різних видах творчості.

Аксіологія розглядається як методологічна основа вивчення такої педагогічної проблеми як формування професійно-педагогічної культури, оскільки «аксіологічний підхід органічно притаманний гуманістично орієнтованому людинознавству, адже людина в ньому розглядається як вища цінність і самоціль соціального розвитку» [3, с.195].

Пріоритетними світоглядними цінностями вітчизняної системи освіти також стають: цінності гуманізму, людської та особистісної гідності, соціальної ініціативи і творчості, демократизму, патріотизму, національної самосвідомості. Варто наголосити, що в умовах розбудови національної держави завжди підвищується увага до національно-історичних цінностей як фундаментальних засад формування і розвитку національної самосвідомості [11, с. 181-182].

У своєму сутнісному бутті педагогічна діяльність, педагогічна творчість і самореалізація педагога діалектично співпадають. Педагогічна діяльність – це творча діяльність з виховання молодих поколінь, самотворення, перетворення інших і самоперетворення. Вона забезпечує основу самореалізації, виступає засобом самореалізації і професійного самоствердження. Потреба у творчому самовираженні, в особистісній самореалізації у процесі професійно-педагогічної діяльності поступово стає домінуючою ціннісною орієнтацією вчителя. Професійна самореалізація особистості педагога – це завжди інтегральна сума можливостей наступного розвитку [3, с. 205.].

Мотиваційно-ціннісні аспекти діяльності педагога знаходять свій розвиток у процесі роботи молодого фахівця над собою, рефлексії та саморозвитку. Цей процес наповнений виховним змістом, зокрема: виховання ціннісних орієнтацій по відношенню до культурної спадщини своєї країни; виховання взаєморозуміння і терпимості по відношенню до чужої культури, до іншодумців; розвиток здатності зрозуміти людину іншої культури, віри, мислення; розвиток розуміння соціокультурної приналежності до національної та світової спільноти; розвиток здатності орієнтуватися

в ціннісних категоріях сучасного суспільства та долучатися до них; виховання естетичного і комунікативного потенціалу особистості майбутнього фахівця [5].

Етнодизайн у професійній підготовці вчителя технологій – це тема, що знайшла відображення у роботах багатьох дослідників педагогіки. Розглядаючи етнодизайн як проектну діяльність зі створення сучасних форм матеріального середовища з використанням традиційних елементів культури певного етносу, Л. Оршанський висловлює переконання, що професійна діяльність учителя технологій має ґрунтуватися саме на засадах етнодизайну. Для вчителя технологій це означає наявність у нього здатності навчати учнів на засадах національної (поліетнічної) культури, виробляти вміння творчо мислити, пропонувати нові ідеї, використовувати нестандартні рішення, що робитиме досконалою його професійну діяльність. Для цього вчитель технологій має володіти широким колом професійних компетенцій, бути митцем, майстром-наставником, дослідником, творчою особистістю. Етнодизайн синтезує духовне й матеріальне, виступає як система культурно-естетичних зв'язків [7, с.39].

Етнодизайн, з педагогічної точки зору, А.Руденченко характеризує як вид комплексної міждисциплінарної художньо-проектної діяльності, що синтезує в собі регіональні традиції художньо-матеріальної культури, сучасні гуманітарні, мистецькі та технічні знання, методи художнього проектування та технічного конструювання, спрямовується на створення етнокультурного предметного середовища, естетично оцінюваного як цілісне, співмірне та гармонійне. Ця творча діяльність забезпечує розвиток у студентів складної інтегративної внутрішньої якості, що виявляється у формуванні етнічного стереотипу, етнічної самоідентифікації, усвідомленні органічної єдності з етнічною культурою, ландшафтом особистісно-ціннісного етносу [8].

І.Сиваш характеризує художньо-проектну діяльність на засадах етнодизайну як систему культурно-естетичних зв'язків, що значно розширює вміння творчо мислити, забезпечує професійну компетентність і культурний розвиток особистості. Відповідно до цього твердження науковець розглядає поняття «етнодизайн» в трьох значеннях: як задум, як творчий метод, як діяльність. У визначенні змісту поняття «етнодизайн» з'ясовано, що дизайн в Україні базується на естетичних принципах декоративно-ужиткового мистецтва, трансформованих для концептуальних вирішень в етнодизайні, який повинен стати основним культуротворчим елементом у змісті вищої мистецької освіти.[9]

Дизайн як галузь діяльності по створенню прийняттого для людини естетичного середовища надає значні можливості для отримання позитивних результатів як для учня, так і для вчителя.

У розробці методичної системи навчання етнодизайну студентів на засадах взаємодоповнення дизайну і технологій А.Руденченко спиралася на принципи автентичності (передачі студентам інформації щодо витоків українського декоративно-прикладного мистецтва, циклічних календарно-обрядових свят, художніх народних ремесел; конструктивності (розвиток конструктивного мислення студентів, формування уявлень про автентичність у формотворенні, декоративності, орнаментиці, колористиці, якими досягається гармонійне поєднання форми і декору художнього виробу в етнічному стилі); проектувальної майстерності (компетентністю з проектною та художньо-виконавською культури; володінням способами, прийомами і засобами моделювання і конструктивного вирішення предметно-просторового середовища, а також художньо-технологічними прийомами виготовлення та декорування виробів з урахуванням регіональних особливостей [8]. Дослідниця вважає, що впровадження етнодизайну в процес підготовки фахівців передбачає активне використання багатовікової спадщини українського мистецтва в сучасному дизайні.

Принцип поєднання краси і користі, відомий ще в народному мистецтві, може бути усвідомлений в процесі розробки проектів конкретних об'єктів реалізується через

певні правила або вимоги: композиційна цілісність (підпорядкованість, пропорційність); максимальне виявлення у виробі всіх можливостей матеріалу (вибір прийомів обробки і вибір інструментів); семантика декору і кольору.

Етнічний дизайн відповідає змістовим та естетичним характеристикам конкретної етнокультури, використовує національний колорит, характерний для традицій того чи іншого народу. У постіндустріальний період розвитку суспільства сучасний дизайн намагається позбутися диктату індустрії і техніки, звертається до загальнолюдських цінностей, до духовного світу людини мовою художніх образів, соціально-культурних значень і традиційних символів. Етнічний дизайн – це мистецька течія, що виникла як альтернатива до технократизму сучасного життя і зумовлена прагненням зберегти самобутність народної культури. З розвитком промислового виробництва вона стала втрачати свої позиції. Однак сучасні глобалізаційні процеси спонукають до національної самоідентифікації в дизайні й актуалізуються в різноманітних виявах.

У вирішенні проблеми формування національного характеру сучасного українського дизайну В.Даниленко вважає перспективною зону дизайнерської діяльності, яка межує з прикладним мистецтвом. Ця зона не вимагає у своєму виробничому прояві надвеликих фінансових вливань. Творення з неї центрально-східноєвропейського дизайнерського бренду передбачає інше – високий рівень художньої складової дизайнерської праці. Підґрунтя для розквіту цієї складової країни Центрально-Східної Європи мають завдяки глибоким пластам їхніх місцевих культур та наявності солідних художніх навчальних закладів. Маються на увазі такі вироби, як меблі, посуд, а також більш складні технічно-побутові речі, а ще тканини, одяг, усіляке обладнання інтер'єрів та екстер'єрів тощо [6, С.34]. Прояви етнодизайну можна зустріти нині в різних сферах художньо-проектної діяльності: графічному дизайні, рекламній продукції, одязі та аксесуарах, інтер'єрах житлового і громадського призначення, художньому оформленні культурних заходів (фестивалів, виставок, тематичних семінарів, презентацій). Усе вище перераховане може бути об'єктом проектування, макетування і навіть виготовлення в межах освітньої галузі «Технології».

В.Даниленко висловлює важливість історичного підходу до проектування сучасних речей. «Адже форми з минулого, що відібрані історією, несуть у собі великий художній потенціал, неповторно складений у тому чи іншому краї. Через це не варто повністю відкидати ті форми у процесі сучасного проектування. А для того, щоб вони були доступні «для вжитку», замало тримати їх лише у підвалах архівів як історичні документи. Вони мають бути перед очима всього суспільства» [6].

Етнодизайн по своїй суті – прояв етнічних, національних рис в сучасних творах дизайну. Проте в сучасній культурі етнодизайн можна вважати наднаціональним феноменом, поява якого пов'язана з явищами глобального мислення, змішування культур. Це глобальна тенденція, що набуває рис концепції створення речей на основі використання архетипів, зрозумілих усім.

Як зазначає М.Станкевич, термін «етнодизайн» (виник в Україні на зламі ХХ і ХХІ ст.) спочатку визначав міру засвоєння народних мотивів, тобто відповідну стилістику проектування і реалізації задуму. Внаслідок згасання народного мистецтва, його традиції стають своєрідною екзотикою, а згодом концепцією стилістичного напрямку. Отже, етнодизайн необхідно кваліфікувати як метод фольклоризації або імітації. Дуже нагадує американський «стайлінг» 1960-х років – імітація форми та оздоблення промислових виробів під різні історико-мистецькі стилі (античність, готику, бароко тощо). Дизайн і народне мистецтво мають однакову логіку основних рівнів формотворення, що з погляду одного й другого є передовсім проблемою вибору ключових функціональних параметрів, які й відкривають шлях до конкретного задуму. Якщо народний майстер такий вибір спрямовує на означений мистецький стереотип, то

дизайнер повинен добре орієнтуватися в ситуаціях взаємозв'язків людини з предметним світом [6].

Становлення етнодизайну в Україні відбувалося на підґрунті народних художніх промислів, маючи на меті переосмислення традиційних етнічних особливостей і використання етномотивів у художньо-промислових виробках, зберігаючи національну культурну своєрідність та формуючи нову етностилістику. Допустиме на ранніх етапах розвитку України як держави тяжіння провідних майстрів (В. Кричевський, Г. Нарбут, М. Бойчук та ін.) до суто національних традицій, пластичних мотивів, символічних образів, готових елементів, орнаментів, колористичних та композиційних надбань декоративно-ужиткового мистецтва не може бути актуальним на початку ХХІ ст. Натомість пропонується проводити роботу з адаптації етномотивів до сучасних проектних умов, пошук форм діалогу національного з глобальним та відтворення предметно-просторових структур, пов'язаних із глибинною традицією при одночасному генеруванні інноваційних форм для оновлення національного іміджу [6].

На нашу думку, обов'язковою умовою наступності змісту дизайн-підготовки у вищій школі має бути сприяння усвідомленню студентами рівня власної компетентності в навчальному предметі і прагнення до його підвищення.

Робота студентів п'ятого курсу над виконанням кваліфікаційних дизайн-проектів з тем «Розробка колекції одягу в етностилі», «Етнодизайн аксесуарів», «Колекція одягу з елементами петриківського розпису» та інших надає умови для ретельного вивчення і використання мотивів українського традиційного мистецтва у дизайні одягу. Така результативна пошуково-творча діяльність розвиває художній смак, творчу уяву, фантазію, і сприяє вихованню національної самосвідомості та розвиткові патріотичних почуттів молодого покоління.

Висновки. Теоретичні основи формування мотиваційно-ціннісного компоненту професійної компетентності вчителя технологій ми вбачаємо у принциповій побудові змісту дизайн-підготовки студентів на засадах етнодизайну. Для визначення теоретико-методичних засад процесу такої підготовки з'ясовано взаємозв'язок між: змістом професійної компетентності вчителя технологій, задачами технологічної освіти та можливостями етнодизайну як джерела нових концепцій проектно-перетворювальної діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Антонович Є.А. *Етноренесанси в культурі ХХ ст. та їхні етнодизайнерські виміри [Текст] /Є.А.Антонович // Етнодизайн: європейський вектор розвитку і національний контекст: збірн. наук. праць / упорядн. і наук. ред. проф. Є.А.Антонович. – Полтава: ПНПУ ім. В.Г.Короленка, 2015. – Кн.1. – С. 7–13.*
2. Бровченко А.І. *Формування фахової компетентності з основ етнодизайну у майбутніх учителів трудового навчання. – Рукопис. Автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю 13.00.02 – теорія та методика трудового навчання / А.І.Бровченко. – К., 2011. – 21 с.*
3. Исаев И.Ф. *Аксиологический и культурологический подходы к исследованию проблем педагогического образования в научной школе В.А. Сластенина / И. Ф. Исаев, Е. Н. Шиянов // Известия Рос. академии образования. – 2000. – № 3. – С. 193-208.*
4. Косів В.М. *Національні моделі і глобалізація графічного дизайну [Текст] : автореф. дис... канд. мист./ В.Косів; Харківська держ. академія дизайну і мистецтв.– Х., 2003. – 20 с.*
5. Мамаев В.А. *Аксиологический поход в воспитании студенчества [Електронний ресурс]: <https://cyberleninka.ru/article/n/aksiologicheskiiy-podhod-v-vospitanii-studenchestva>*
6. *Нариси з історії українського дизайну ХХ століття : Зб. статей / Ін-т проблем сучасного мистецтва НАМ України ; За заг. ред. М.І. Яковлева ; Редкол. : В.Д. Сидоренко (голова), А.О. Пучков, О.В. Сіткарьова та ін. – К. : Фенікс, 2012. – 256 с. : іл*

7. Оршанський Л. Етнодизайн як інноваційний художньо-естетичний компонент технологічної освіти // Молодь і ринок. – 2011. - №1. – С.38-41.
8. Руденченко А. А. Методологічні основи навчання етнодизайну у вищих мистецьких закладах / А. А. Руденченко // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету імені Т. Г. Шевченка. - Чернігів : ЧНПУ, 2013. - Вип.110. - С. 278-282.
9. Сиваш І.О. Теоретико-методологічні підходи до розуміння етнодизайну на сучасному етапі культури творчості // Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв. – 2016. - № 2. – С. 105-109.
10. Фалько В.П. Формирование художественно-проектной компетенции педагога профессионального обучения в области дизайна. / Вера Павловна Фалько/ Автореф.дис канд. пед.наук. 13.00.08. Теория и методика профессионального образования, Российский государственный профессионально-педагогический университет, Екатеринбург, 2009. – 27с.
11. Філософія освіти: Навчальний посібник / За заг. ред. В. Андрущенко, І. Передборської. – К. : Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2009. – 329 с.

Вячеслав Волоський
(Полтава, Україна)

ЕТНОДИЗАЙН-ОСВІТА У СТРУКТУРІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку суспільства, освіти і виробництва, технологічна освіта покликана формувати особистість, яка володіє конкретними професійно-педагогічними компетенціями й, водночас, вихованої на загальнолюдських і національних культурних традиціях, особистість творчу, активну, мислячу, яка постійно самовдосконалюється. З іншого боку, зростання конкуренції на світовому ринку товарів і послуг висуває нові, більш жорсткі вимоги до виробленої продукції, яка має бути не лише бездоганною за якістю, а й гідно репрезентувати національну самобутність країни-виробника. Тому дизайн, більшою мірою етнодизайн, розглядається як важлива складова змісту технологічної освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальні проблеми дизайн-освіти є предметом різнобічного дослідження науковців. Зокрема, питання основ теорії, історії та методології дизайну досліджували Є. Антонович, О. Бондар, Д. Лебедев, В. Прусак, В. Тищенко, В. Трофімчук та ін. Основи дизайн-освіти розробляли В. Вдовченко, С. Кожуховська, Є. Клімов, О. Куликов, Н. Конишева, В. Наумов, В. Пузанов, В. Розін, В. Сидоренко, Є. Ткаченко та ін. Наукові основи проектної діяльності, синтезу технічних і художніх знань відображено у працях О. Коберника, Л. Оршанського, І. Савенка, В. Сидоренка, В. Титаренко, С. Ткачука, А. Цини, С. Ящука та інших.

Сьогодні дизайн проник у всі сфери життєдіяльності людини. Він став феноменом художньої культури ХХ століття. Зародившись на рубежі століть на хвилі промислової і науково-технічної революції, стрімко розвиваючись, перетворився на один з впливових видів проектно-художньої діяльності. Дизайн, як вид проектно-художньої діяльності, прагне до створення комфортного для людини середовища на основі спеціальних наукових досліджень, оптимальних умов життєдіяльності людини, її потреб, умов взаємодії з сучасною технікою [3].

Мета статті. Метою даної статті є поточення поняття «етнодизайн» та вивчення можливостей його використання у процесі професійної підготовки майбутніх учителів трудового навчання.

Виклад основного матеріалу. Розглядаючи галузь дизайну, потрібно визначитися із сутністю цього поняття. Відзначимо, що існує декілька його тлумачень